

licul

Humor și satiră

CALICUL

humor și satiră.

Apare la prima fiăcărei luni în Sibiiu.

Abonamentul: Pentru Austro-Ungaria pe an 3 fi., pe $\frac{1}{2}$ an 1 fi. 50 cr., pentru România pe an 7 franci, pe $\frac{1}{2}$ an 3.50. Inserțiuni: De un șir petit 6 cr. și 30 cr. timbru.

Abonamentele, manuscrisele, inseratele etc. se adresează la: Redacțiunea Calicului în Sibiiu.

Intrebări cu musca pe căciulă.

Ce merită un individ, care din denunțiațiuni își face capital?

* * *

Regele Solomon a avut 1000 de neveste. Cât ar fi dat el atunci, când a dispărut, toate sunt deșertăciune, dacă ar fi avut cu 999 mueri mai puțin?

* * *

Un bărbat de 70 de ani, c'o nevestă de 20 de ani, câți prietini de casă pôte căpeta în 14 zile?

* * *

Regele României, întreprindând — cum ȳic geografii din jurul Dâmboviței — o călătorie în Europa, pörtă pseudonimul „conte de Vrancea.“ Óre pseudonimul acesta n'ar suna mai bine fără „r“.

* * *

O damă trecută de 30 de ani, neci frumósă neci plăcută, dar' preste fire închipuită, câtă zestre trebuie se aibă, ca se se mărite?

* * *

Cât perde prostul, care se prinde pe capul lui, că va duce ceva îndeplinire, dacă nu-'i succede?

Sus Marcule!

Dina, dina, dina, da,
Dina, dina, da!

Hop! Mărcuț ca un husar
Jocă-'n prima măsură
Jocă fete și neveste
Se se ducă-'n lume veste!

Ea ca dómna profesóră
Și de caracter ușóră
Numele elevelor
Le schimbă dup'a ei dor.

Hop! dar' de-i prinde a juca
Jocă pe Lucreția
Care e profesoriță
Între sasii din Bistriță.

Și fetițele le 'nvătă,
Dómne, de te prinde grătă!
Deci du-o la Marcovics,
Du-o Marcule de aici!

Du-o la Marcovics acasă
Lângă Cluj în Vaidahază
C'aici de-a mai dăscăli
Pruncele le a unguri.

Cu-a ei purtări și sciință
Ar fi bună crișmăriță
Dar' în veci nu profesoră
Scótemi-o din școlă!

Cineva de n'-ar voi
Din școlă-a o dudu
Atunci sai într'un picior
Și fi tu executor!

Hop, Marcule, fi voios,
Du te o leacă și la Moș
Ce-n Rîul alb dăscălește
Și cu țuică buherește.

Hop! că Domnul Moș Gavrilă
De spiróică n'are milă,
Cum o vede, cum o bea
Dă și hainele și-o ié!

Apoi prelegeri el ține
Numai nóptea la vecine;
Ear' nărav și beutură
Î-au dus ori ce bucătură.

Spiróica l'au calicit,
Deci fă-l Mărcuț om cinstit
Ori îl dă dura din școlă
Ca pe Dómna profesoră.

Dar' singur la el nu merge
Că măselele ți-a sterge,
E mult mai tare ca tine
Și mai mare — mă vecine.

Pe dómna Gael cu Moș
De poți bagă-i într'un coș
Și vedându-i lâng olaltă
Fă svêrr cu dênșii 'ntr'-o baltă!

Că, Mărcuț, a lor purtare
Mirósă atât de tare
Cât școlarii nu-s în stare
Veđindu-i — a nu turbare.

Și, când vor fi la olaltă,
Când or mota prin baltă
Cântă-le pe podobie
Ėst irmos de dăscălie:

A, a, a, voi în baltă cât îți sta
Noi bine ni-om bucura
Și vom cânta a — a — a!

Be — be — be
Dómne miluescene
Și de Moș ferescene
De Gael păzesce-ne
Be — be — be!

I — i — i
Moș în baltă pân va fi
Noi bine ni-om veseli
Și vom cânta i — i — i!

U — u — u

Gael bună dómná fu

Și la bun loc încăpu

U — u — u!

O — o — o

Dómne -- dómne ține-o

De școlă păzește-o

O, o, o!

Tóte gazetele ȃic

Cá Hoszu e canonic

Pus de domnii dela Pește

Căci ști bine — ungurește.

Tribuna așa ne spune

Că n'ar fi nici o minune

Dacă noul canonic

Poimâne ar fi vlădic.

Ba, e lucru prea sigur

(Ca a Mărcuțului ciur)

Că unchiu-so de a trăi

Acuși l'a și vlădic.

Și, me rog ce se nu fie?

Nu ști el cuitanții scrie?

Nu le știe iscăli?

N'a putè canonic,

Și cu timpul vlădic?

Nime, știu că nu l'a pune

Celea opuri a compune,

Că, de-ai ajuns canonic

Poți se nu lucrì nimic!

Vai! Cipariu de s'ar scula

Și pe Hoszu l'ar afla

Canonic — ar și muri

Și'n grópă s'ar cobori.

Óre când, canonicia

Sè da celor cu merite;

Astăđi ómeni meritați

De Blaj sunt îndepărtați.

Așa-i ađi . . dar' nene Vancea,

Pune-ți pe nas ochelari

Și-ți privește clerul bine

Apoi pune dignitari!

Dina-a-a!

Urzică Scandalografescu.

În luna lui Iulie, gazetele politice s-au umplut de combinațiuni asupra stărei politice în prezent și viitor, ca și câinii de pucei. Întrevederea împăraților Germaniei și Rusiei a încălzit crerii gazetarilor politici până la 120 grade Celsius, și o grindină torențială de combinațiuni politice a cauzat mari daune cetitorilor, care nu și-au asigurat câmpiile cugetării la societatea „minteă sănătoasă”.

E interesant cum gazetarii politici își fac vânt și, din cele mai neînsemnate întâmplări, c-o înțelepciune supralunară, cioplesc cele mai cutezătoare combinațiuni despre cele ce ăia va se le aducă.

A ăice, că gazetarii au științe pozitive despre cele ce scriu în materia politică, e tot așa de cutezător, ca și a ăice, că găina orbă vede grăunțele, în care nimereste cu ciocul. Gazetarii politici nu știu nimica, ei combinează totul.

Dacă, spre exemplu, ore-cine în Berlin, luând o prisă de tăbac pe nas, strănută, și ore-cine, pe stradele din

Petersburg, — din întâmplare strigă „se fie de bine“! — gazetarul politic combinează aceste două fapte, și surprinde lumea cu vestea nouă, că-n cercurile decizătoare din Petersburg și Berlin se lucră cu totă serioșitatea la o apropiere a Rusiei de Germania.

Archimedes a cerut un punct fix afară de pământ, ca se scotă pământul din țifni, gazetarul adevărat însă, trebuie se vadă numai nasul lui Bismarck, și-ți combinează cu totă siguritatea timpul, când are se erupă resboiul general european.

Un Junker din garda imperială a Germaniei trebuie se iasă pe strade fără sabie, și poți fi sigur, că a două di, toate gazetele politice din Berlin aduc articuli de fond despre trimiterea unui sol german la Paris, ca se propună desarmarea generală.

Dacă ore-cine, la festivitățile întrevederii dela Petershof, și-ar fi permis gluma a lega de cōda unei vulpi un cocș, ș'apoi a slobozi vulpea printre mulțimea privitorilor, gazetarii politici, din această glumă, cu totă siguritatea, ar fi combinat nimicirea Franciei prin politica de alianțe a lui Bismarck.

Așa-s gazetarii politici, dintr'un pețec de nădragi părășiți de honved, își combinează detronarea principelui Bulgariei și, dintr'un muc de țigare aruncat pe strade, sanarea finanțelor Ungariei.

Dupăce gazetarii cei mari din reședințele principale europene aruncă câte-o nebulie combinată din senin în public, apoi vin gazetarii cei mici din provincă, și-și acață și ei înțelepciunea lor de înaltă politică, de cōda combinațiilor marilor gazetari.

Modul acesta de a face în politica înaltă sémână mult cu lătratul cânilor la lună. Precum se știe în tot satul se

află câte-o căteva dătătore de ton. Aceasta începe întâiu a lătra la lună, apoi, după ea, toți câinii din sat se pornesc a lătra, și dupăce căteaua dătătore de ton demult a încetat a mai lătra, tot se mai aud prin sat, cine ști încă cât, resunete de ham! ham! ham!

Ca se latru și eu ceva la întrevedere din Petershof: Mie-'mi vine a crede, că pacea europeană, și după aceea întrevedere, e tot așa de sigură, ca și călătoria prin Bakonyerwald!

Anacreontica.

Fumul când m'alungă de-a casă
 Ori lenea când mă apasă
 Când me simțesc obosit,
 Aș dorí să fiu la tine
 Butoiule cu vin pline
 Ce ești bun de recorit.
 Când mi-am potolit pojarul
 De nu pot duce păharul.
 Pân la buze, când schintei
 Es din vin în loc de spume,
 Când nu știu de sunt pe lume,
 Atunci mi drag de femei.
 Vinul când nu mă distrage
 Când muierile nu-mi plac,
 Atunci 'm dà curage
 Numai musicantul drag;
 Când cu scumpul lui arcuș
 I-mi face în cap greuruși.
 Musicuș, vin, și muiere
 Sunt troița de plăcere;
 Pe cari și astea-lu plictisesc
 Dà-l la ciurdariul sătesc
 Să mi-l ducă la pășune,
 De n'are bănuți de o fune!

Stan Pășitul.

Ilie Iliuț Alcovicescu, doctor în drepturi dela academia din Strâmbest, și de present avocat în București, 'mi-a povestit estan, la băile din Elöpatak, următoarea poveste:

Acumu-î anul, iar' am fost aici la băi. Nu eram mulți ca de alteori, dar' am avut o petrecere prea plăcută. Jucam ferbel, macao, rolină, făceam excursiuni, picnicuri, baluri, cu'n cuvânt, din o petrecere ne aruncam în alta, ca brôștele prin suburbiile Bucureștilor din lac în lac.

Eu, ce e drept, în tot sezonul băilor d'acumu-î anul am avut un pech fără margini. În ferbel perdeam, în macao nu câştigam, şi rolina 'mi-a păpat tótă slănina. Apă beam cât un bou de baltă, dar' apa ce-o beam, în loc s'o ia, ca tóte apele, la vale, la mine se suia în cap, şi me amoresam în femei, care şi pentru sócra dracului ar fi fost prea urîte.

'Mi-am fost cheltuit aprópe tóte părălele. Când am ajuns la Bucureşti mai aveam 10 franci. Dar' tóte estea's flori în căciulă prelângă cele ce am aflat ajungând acasă. Eu lăsasem acasă o nevastă, o servitóre, ş'un câne. Servitóreca era prin vecini, cânele cine ştie unde pe strade, ear' pe masă zăcea:

1. Incusa de divorţiu a nevastei mele.
2. Un mandat judecătoresc pentru plătirea unui cambiu de 1000 franci.
3. Un edict judecătoresc cu terminul de licitaţiune a mobilelor mele, pe care încă neci nu-le plătisem.
4. Dóue admoniţii pentru plătirea contribuţiunei restante.
5. O citaţiune înaintea judeului de instrucţiune.
6. Alta citaţiune înaintea poliţiei.

Ce era se fac? pe ce se pun mai întâiu mâna? Am lăsat tóte la o parte, ş'am plecat la poliţie, pentru-că ştiam, că cu poliţia nu-î d'a glumi.

Insinuându-me la poliţie, comisarul cânilor din capitala României îmi pune întrebarea:

— Dumnia-ta ai un câne?

— Eu am un câne!

— Mie 'mi s'a făcut arătarea, că cânele dumnitale umblă fără botniţă pe strade!

— Şi ce mirare asta? — Mirare ar fi, dacă botniţa ar umbla fără câne pe strade!

— Bine domnule, nu ști dumniata, că nu e iertat cânilor se umble fără botniță pe strade?

— Ba eu știu, dar' se pôte, că cânele meu nu știe!

— Eu n'am se știu ce ști dumniata, și ce cânele dumnitale nu știe; dumniata plătești la moment o pedeapsă de 10 franci, sau sești 24 ore închis, ș'apoi sictir. Ear' pe viitor spune cânelui Dumnietale se știe, că dacă mai umblă pe strade fără botniță, dumniata plătești o pedeapsă indoită!

Nu 'mi-a remas alta, am plătit cei 10 franci, ultimii, cu care am șosit dela băile din Elöpatak la București, și, plecând dela poliție, cugetam în mine: Acum se'mi vie un client pe mână!

Trei zile am zăcut în București, parte pe la porțile tribunalelor, parte am cercetat cele mai frecventate strade, dór' dau de vrun client. Unde vedeam ómeni certându-se săream între ei, sii întrebam dacă au lipsă d'un avocat? Tóte înzădar, nime nu mai căuta după dreptate, și eu gata se mor de fóme în capitala țarei.

În fine m'am hotărît se me duc la frate-mio, care are o mare moșie în Basarabia, și se-'i cer parale. Dar' cum se călătoresc până-'n Basarabia? Fiind-că cu calea ferată omul nu pôte călători pe credit, 'mi-am tocmit un birjar din București, și am plecat la drum.

Fratemio, un om serios, mai întâiu m'a certat, apoi 'mi-a dat un împrumut de 3000 de franci, și eu am plecat cătră București, ca se'mi regulez afacerile. Trecând printr'o pădure, niște mișei de hoți îmi ies în drum. Unii din ei prînd caii dela trăsură șii țin, alții trag câteva focuri de revolvër în vînt, și strigă: Banii ori viața!

Eu din întîmplare îmi separasem banii, punënd 1000 de franci în portmonel, ear' 2000 de franci într'un pozonar

ascuns dela jiletcă. Scot portmonelul cu mia de franci și'l dau hoților dîcînd: Aici e tot ce am, afară de viață.

Hoții nu erau mulțumiți, dar' în fine tot 'mi-au dat drumul. Scăpînd, birjarul a dat biciu la cai, ca se ieșim din afurisita pădure. Ieșind din pădure, ca cănele din iarnă, la largul, am dîs cătră birjar se tragem într'o cărciumă, ce stă singură lângă drumul țarei, ca se ne recreăm nițal.

Tragem la carciumă, birjarul își vede de cai, eu întru în odaie, unde aflu numai o cărciumareasă, și doi țăreni muscănești, bind la o litră de vin. Fiind-că altă masă nu era, me pun la masa cu muscanii, scot ceva de mîncare din giamantan, și cer și eu o litră de vin. Cărciumăreasa o română frumușică, aducîndu'mi vinul, me întrebă, de unde, și până unde călătoresc. Eu îi respund, ba dracul me călărește, și-i povestesc și intimplarea cu hoții, cum mi-au luat 1000 de franci, și cum, din intimplare, am scăpat cu 2000 de franci ascunși.

După ce 'mi-am gătat eu povestea, țărenii muscănești plătesc, își iau dîua bună, și părăsesc cărciuma, dar' nu trece o jumătate de oră, și se întorc înarmați cu iatagane și revolvăre, s'ar asupra mea, îmi iau cele 2000 de franci, me leagă cu mînile la spate, și me duc la deregetoria muscănească. Aici spun deregătorului, că eu am încelat pe niște tovarêși d'ai lor cu 2000 de franci, și cer se me pedepsască. Tovareșii, hoții ce'mi luaseră mia de franci în pădure, fiind de față întăresc cu totdeadinsul, că eu 'i-am încelat cu două mii de franci. Eu încerc se me apăr, dar' tóte înzădar, deregătorul muscănesc, m'a trimis pentru încelușag, pe trei luni la puscărie.

Popa Colac cu popa Pupăză.

Colac: Cetit-ai sote „tatălnostrul“ lui Dr. Smigâscă din „Fóia bisericească și scolastică“?

Pupăză: Dór' eu nu 'mi-am urít ñilele, neci n'am nebunit!

Colac: Eu nu vreau se ñic, că cei-ce cetesc „tatălnostrul“ lui Dr. Smigâscă sunt cu minte, dar' un avantajiu are cetirea: Adormi cetind, ca și când ai bea morfeum!

Pupăza: Știe mocanul ce-'i șofranul! — Tu nu pricepi literatura mai înaltă, tu ești dresat pe „Telegraful roman“, pe care cetindu-'l, ți se sperie somnul, ca vacile de streche!

Colac: Adecă nó, nó — ca se affi cele șapte ape din chisălița literară a lui Dr. Smigâscă, nu se recere atâta

pricepere și învățătură, ajunge ș'-un titlu academic dela universitatea din Crăciunel!

Pupăză: Dar' ași voi eu se știu, ce te dore pe tine de literatura gr.-cat. din „Fóia bisericească și scolastică“, care, în ochii voștri, e șismatică?

Colac: Nu me dore nici atâta, cât îi dore pe Ovreii din Blaj de bunăstarea voastră. Eu am voit numai se-'ți povestesc, că mie 'mi-a umblat cu „tatălnostrul“ lui Dr. Smigâscă, ca parochianului meu Niculae Scurtu, când nepotu-so 'i-a rupt tatălnostrul. Niculae Scurtu, într'-o ȃi, înainte de a se pune la prânȃ, a început se-'și ȃică, ca toți creștinii buni, tatălnostrul. Când era la mijlocul tatălnostrului, întră nepotu-so în odaie, și-'i pune întrebarea: Moșule, adăpat'-ai boii? La întrebarea aceasta Scurtul, 'și-a perdut firul tatălnostrului, și nu mai putea da nici înainte nici înapoi. Atunci Scurtul, de necaz, a ȃis cătră nepotu-so: Trăsните-ar Dumneȃeu se te trăsnească, că 'mi-ai rupt tatălnostrul!

Așa 'mi-a umblat și mie cu „tatălnostrul“ lui Dr. Smigâscă din Fóia bisericească și scolastică. După-ce am început se-'l cetesc, îndată-'mi vine somnul, și mi-'l rupe-'n două, ear' eu nu m'-am mai pomenit până a două ȃi — dar' me duc sóte, că am se fac o sfeștanie la o fântână, în care a căȃt o mătă!

Pupăză: Dute, și veȃi de cetește la sfeștanie și „tatălnostrul“ lui Dr. Smigâscă, dór' adormi, și caȃi și tu în fântână!

Colac: Dac'-oi ceti și „tatălnostrul“ lui Dr. Smigâscă la sfeștanie, nu mai remâne nici o mătă-'n sat — adio!

Cocóna Gurădulce.

Câț, că te mărit!

Eu nu's filológă de profesiune, dar' totuși îndrăznesc a afirma că „a se mărita“ și „a se însura“ sunt unicii doi verbi în gramatica noastră, care se pot cualifica după gen: A se mărita e de genul feminin, și a se însura de genul masculin. Ambii verbi au una și aceeași origine „amorul“, și ambii unul și același sfârșit „căsătoria“! Fetele, întrând în căsătorie, se mărită, feciorii se însoră.

Despre fetele, care vreau se se mărite — și de acelea, care nu vreau, nu's — se ȳice că-și caută bărbat. Asta nu-i corect ȳis. Fetele, căutânduși un bărbat, nu-și caută

bărbat ci un fecior, întocma ca și feciorii, care-și caută nevastă, nu-și caută nevastă, ci o fată. Mițuluc!

Dacă e drept ce țice sfânta scriptură: „Cine caută, acela află“, fetele căutând a se mărita, trebuie se afle feciori, și feciorii fete. Atunci însă pentru ce așa puține căsătorii? Au dór' feciorii și fetele nu se caută unii pe alții? — Ba da, dar' nu se află așa precum se caută. Cât!

Fetele, ce e drept, unde-î vorba de măritat, sunt mai tolerante, ele se mai uită și printre degete. Nu așa feciorii. Ei sunt sórte pretensivi. Fetele, audënd d'un pețitor, nu mai întrebă, cine-î? ce-î? de unde-î, etc., ele au o singură întrebare: „Unde-î?“

Nu tot așa feciorii. Ei, până-ce se hotăresc a se însura, pun mai multe întrebări, decât, nu o fată, dar' 10 filosofi nu de pot responde. Cât!

Și totuși toate întrebările, pe care feciorii, înainte d'a se hotări la însurătore, le pun, se întorc, ca mâța în jurul păsatului arđent, la zestre. Feciorii de ađi întrebă: F'rumósă-î, tineră-î, drăgălașă-î? dar' întrebarea lor principială totuși e: Câtă zestre? Cât!

Cu 500,000 fl. zestre, eu me obleg, că-n 24 de ore, mărit pe ori-ce tónța după cel mai pretensiv tiner din societatea noastră. Cât!

Pop de Galați spre exemplu, când va auđi, că o fată are 500,000 fl. zestre, cât e de bádărău, jócă-n ciur de nu se atinge de veacă, numai se pună mâna pe ea! — Cât!

La măritarea fetelor se cere ađi, 1. Bani. 2. Bani. 3. Bani. Tóte celelalte condițiuni sunt secundare. Cât!

Asta se vede și din căutarea estraordinară, ce fetele au întîmpinat estan la adunarea generala a asociațiunei transilvane pentru literatura și cultura poporului român, ținuta d'ilele trecute la Abrud! Fünd-că în părțile Abrudului sânt

băile de aur, tinerii însurăţai cred că, în acele părţi, şi câinii umblă cu galbini-'n kódă. Eu am primit urmetóre:

Calicogram.

Abrud 7 Iulie: Acţiile lui Isaia tănţueşte s'-au urcat la balul asociaţiunei transilvane pentru literatura şi cultura şlepurilor naţionale, aranjat cu mult gust, şi bine cercetat, cu 50 de procente preste valórea nominală. Amor, care, la alte baluri ale asociaţiunei transilvane, sta cu buzele umflate, până s'-a jucat prima romană, 'şi-a puşcat tóte săgeţile, şi a plecat cu straiţa gólă cătră casă. Nişte tineri, sosiţi după prima romană la bal, aflând tóte inimile fetelor rănite de săgeţile lui Amor, au fost siliţi a încheia alianţe de amor cu vėduve, sau se-'şi pună pofta-'n cuiu.

Dar' vorbă veche: Nu tot, ce sclipeşte, e aur!

Miţuluc!

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Scânteii și cenușă din filosofia doctorului Amnariu.

Brutarii sunt cei mai mari binefăcători: Din munca mânelor lor se hrănesc nu numai ei, dar și alții!

* * *

Omul neci-odată se nu se însore; odată însă totuși poate proba, ca se se convingă din propria experiență, că sfatul meu e binevoitor!

* * *

Plecând la târg, dacă te întâlnești cu'n popă, e semn, că vei fi norocos, dacă nu ți se întâmplă vro nenorocire!

* * *

Dacă ți-ai pierdut o mânășă, mângăete cu aceea, că e tot una, ca și când ai fi pierdut amândouă!

* * *

Omul neci-odată se nu-și dorească mai mult decât are, dacă are numai bătăături, sau ochi de găină!

* * *

Sărac fiind, nu împrumuta dela nime 1000 fl. pentru că, întâiu, n'ai cu ce-i replăți, a două, nu afli nebuni, care îți împrumută atare sumă!

* * *

Nu mânca din al teu neci-odată atâta, ca se nu mai poți îmbuca cel puțin de zece-ori cât capul mâței din al altuia!

* * *

Nu poți muera deapropelui teu, dacă-i de 70 de ani!

* * *

Poftește deapropelui teu tot binele, de care vrei se te facă părtaș!

* * *

Ginerile cu inimă iubeste pe sócră-sa, și dacă n'o póte vedea în ochi!

* * *

„Muerea se asculte de bărbat“ dice sfânta scriptură; ear' dacă muerea ta totuși nu te ascultă, arată-te, că tu ești stăpân în casă, și nu lăsa după ea, până-ce nu te bate bine!

* * *

În Ungaria, Dr. Păcurar e cel mai simpatic om: Ala, când se uită în oglindă, îi vine se-și dea însuși o palmă!

Popa Condac cu popa Prohod.

Condac: Póte fi un orb alegător?

Prohod: Cum nu! Ori-care alegător, după legile noastre, póte fi și ales, și dacă, spre exemplu, se alege în sinod, sau în dieta țării, de regulă nu e altceva, decât un instrument orb în mâinile regimului. Ergo, nu strică nimica, dacă la noi un alegător e orb, din contra atari alegători se preferă!

Din afuriseniile lui Radu Ciubuc.

Executorii de dare ai lui Tisza se-ți vânture grâul,
și tu se-ți hrănești copii cu pleve!

* * *

Beșici cât pumnul se prăsești pe limbați renegată,
și muștele de Columbaci se-ți spargă beșicile cu acul lor!

* * *

În toate fetele se te amorizezi, și ele se fugă de tine,
ca găinile de dihor!

* * *

Când vei pleca la însurat, se iei drumul, pe care
mutul 'și-a dus iapa!

O întrebare próstă.

Tóder: Tu Florico, ce se fac eu, ca se capët dela tine o guriță?

Florica: Se nu întrebi atâta!

O absolventă de pensionat.

„Veți mamă dragă, cât de înapoiți în cultură au rămas țării noastre, bieții de ei se ocupă încă cu cultura paielor, până-când ași nime nu se mai culcă pe paie!”

Prețul unui metru în prăvălia lui Gligor.

Cumpărătoarea: Cât costă un metru din stofa asta?

Negustorul: O sărutare!

Cumpărătoarea: Atunci ve rog pentru trei metri,
și eu voi trimite pe bună-mea, ca se plătească!

Dómnelor din Rodna veche: Înzădar ați consultat pe Dr. Moga, și pe alți medici: Durerile de inimă de dorul de a me vedea, numai eu le pot vindeca!

Dlui O. în D.: N'o fi tocma așa. Eu me tem de cocóna Altmintrelea, și de aceea, mai întâiu, vreau se trag însuși cu urechia, ca se nu me tragă pe mine de ureche, apoi nu ȃic ba!

Dlui S. în Iași: Aveți dumneavóstră, ca și noi, destule legi, pe care, însuși cei-ce le-au făcut, nu le țin. Nu, pentru-că's atât de liberale, încât ori-care mojić se crede îndreptățit la libertatea de a le călca.

Cunoscând eu prea puțin relațiunile, în care trăiți, póte că n'-ai fi mulțumit cu operatul meu, și d'-aceea mai bine nu me angajej!

Mai multor domni: Absent fiind, și acum prea ocupat, v e rog pentru paciență, și veți primi răspunsul așteptat.

Calendarul Calicului pe anul 1889

cu multe ilustrațiuni, întocmit pentru trebuințele tuturor Românilor din lume, a ieșit de sub tipar, și costă 36 cr. s'au 1 franc. Librarilor și tuturor celor ce comandează cel puțin 10 exemplare li se dă, în Austro-Ungaria, un rabat de 10 cruceri, în România, un rabat de 40 de bani după fiecare exemplar.

Comandele, numai în bani gata, se fac la librăria W. Krafft în Sibiiu.

Pentru abonenții noștri efectuim și noi expedarea calendarului.

Calendarul Calicului e cel mai bogat, cel mai lățit, și garantează o lectură plăcută pentru totă viața.

Administrațiunea Calicului.